

Załącznik 4.

„Sztuka nie jest dekoracją, a wyzwaniem, konfrontacją, ostrzeżeniem”.

Magdalena Abakanowicz

Źródło: [Abakanowicz. Konfrontacje | Zamek Królewski w Warszawie \(zamek-krolewski.pl\)](#) [dostęp: 18.12.2022].

Bibliografia:

MAGDALENA ABAKANOWICZ – życie i twórczość, [Magdalena Abakanowicz - Życie i twórczość | Artysta | Culture.pl](#) [dostęp: 18.12.2022].

Małgorzata Santarek, *Magdalena Abakanowicz*, Muzeum Narodowe we Wrocławiu wykład online, <https://youtu.be/cOnekJUTWMA> [dostęp: 19.12.2022].

Agnieszka Sural, Dzieła Magdaleny Abakanowicz, które warto znać, [Dzieła Magdaleny Abakanowicz, które warto znać | Artykuł | Culture.pl](#) [dostęp: 18.12.2022].

Życie i twórczość

„Magdalena Abakanowicz (ur. 1930 r. w Falentach, zm. 2017 r. w Warszawie) – rzeźbiarka. Studia rozpoczęła w 1949 roku w PWSSP w Sopocie, z której przeniosła się po roku do Warszawy. Tam kontynuowała naukę na Wydziale Tkaniny Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, gdzie otrzymała dyplom w 1954 roku. Od 1965 do 1991 roku pracowała w poznańskiej PWSSP, gdzie opracowała program, a następnie przez wiele lat prowadziła Pracownię Gobelinu na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby. Na początku lat 60. artystka stworzyła swój pierwszy cykl abakanów – dużych przestrzennych obiektów wykonanych w technice tkackiej. Podwieszane u sufitu ekspresyjne, monumentalne formy rzeźbiarskie zrewolucjonizowały sposób postrzegania tkaniny artystycznej i przyniosły autorce sławę. Abakanowicz wykonywała je z różnych rodzajów włókien: sizalu, końskiego włosia i sznurów. W 1965 roku otrzymała za nie złoty medal na Biennale w São Paulo, co było przepustką do światowej kariery. Zaangażowanie w proces dydaktyczny i własną twórczość artystyczną zaowocowało pozytywną oceną przy wniosku o nadanie jej tytułu docenta w roku 1967. W 1976 roku artystka otrzymała tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego sztuk plastycznych. W 2002 roku uhonorowana została doktoratem honoris causa przez Akademię Sztuk Pięknych w Poznaniu.

Jej prace znajdują się w kolekcjach najważniejszych instytucji wystawienniczych na całym świecie, m.in.: Centre Georges Pompidou, Paryż (Francja); Kyoto National Museum of Modern Art, Kioto (Japonia); Ludwig Museum, Kolonia (Niemcy); Metropolitan Museum of Art, Nowy Jork (USA); Museum of Modern Art, Nowy Jork (USA); Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia, Madryt

(Hiszpania); National Museum of Modern Art, Pusan (Południowa Korea); National Museum, Sztokholm (Szwecja); Sezon Museum of Modern Art, Tokio (Japonia); Stedelijk Museum, Amsterdam (Holandia); Virginia Museum of Fine Art, Richmond, Virginia (USA).

Dzieła Magdaleny Abakanowicz wystawiane były na licznych wystawach zbiorowych na całym świecie, m.in.: VII Biennale de Sao Paulo, Brazylia (1965); Wall Hangings, The Museum of Modern Art, Nowy Jork, USA (1969); Biennale Venezia 1980, Polish Pavilion 1982, Wenecja, Włochy (1982); Biennale International de la Tapisserie, Lozanna, Szwajcaria (1985); The Fujisankei Biennale, International Exhibition for Contemporary Sculpture, Japan (1993); Unser Jahrhundert – Our Century, Museum Ludwig, Koln, Germany (1995); L'autre moitié de l'Europe, Galerie Nationale du Jeu de Paume, Paryż, Francja (2000); me&more, Kunstmuseum Luzern, Lucerna, Szwajcaria (2003); Monochromos de Malevich al presente, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia, Madryt, Hiszpania (2004).

Indywidualne wystawy prac artystki miały miejsce w licznych muzeach i galeriach w Europie, Azji, Ameryce i Australii, m.in.: CBWA Zachęta, Warszawa (1965); Helmhaus, Zurych, Szwajcaria (1968); National Museum, Sztokholm, Szwecja (1970); Whitechapel Art Gallery, Londyn, Anglia (1975); National Gallery of Victoria, Melbourne, Australia (1976); Musee d'Art Moderne de la Ville de Paryż, Francja (1982); Marlborough Gallery, Nowy Jork (1989); Miami Art Museum, Miami, Floryda (1997); Metropolitan Museum of Art, Nowy Jork, USA (1999); Taguchi Fine Art, Tokio, Japonia (2004).”.

Źródło: *Nierozpoznani*, [Nierozpoznani - Sztuka Poznania](#) [dostęp: 19.02.2023].